

Sygn. akt: III C 710/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: stażysta Adrianna Szczodrowska

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W.

przeciwko E. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego E. S. na rzecz powoda Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. kwotę 153,93 zł (sto pięćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od 27 lutego 2017 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego E. S. na rzecz powoda Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. kwotę 53,89 zł (pięćdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 710/17

UZASADNIENIE

wyroku z 13 lutego 2018 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Powód Towarzystwo (...) Spółka akcyjna w W. zażądała zasądzenia od pozwanego E. S. na swoją rzecz kwoty 899,91 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz o rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że strony zawarły dwie umowy ubezpieczenia. Wskazał, że pozwany nie zapłacił składki w wysokości 127 złotych z tytułu umowy stwierdzonej polisą nr (...) oraz 628 złotych z tytułu ubezpieczenia stwierdzonego polisą nr (...). Jednocześnie wskazał, że na dochodzoną pozwem należność składają się także kwoty skapitalizowanych odsetek w wysokości 26,93 złotych w odniesieniu do pierwszego z ubezpieczeń oraz 117,98 złotych w odniesieniu do drugiego ubezpieczenia.

Nakazem zapłaty z dnia 21 marca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powoda kwotę 899,91 złotych z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwiła się, co spowodowało, że nakaz ten utracił moc. W sprzecznie podniósł, że powód nie wykazał, by strony zawarły umowy ubezpieczeń, jak również postawił zarzut przedawnienia.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 6 lutego 2014 roku strony zawarły umowę ubezpieczenia jachtu A. o nr rej. (...) okresie od 8 lutego 2014 roku do 7 lutego 2015 roku. W ramach tej umowy pozwany zobowiązał się zapłacić na rzecz powoda składkę w wysokości 318 złotych, płatną w dwóch ratach, tj. w wysokości 191 złotych w terminie do 13 lutego 2014 roku oraz w wysokości 127 złotych w terminie do 7 sierpnia 2014 roku.

Dowód:

- polisa, k. 30-31;

Pismem z 26 lutego 2015 powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 135,01 złotych tytułem spłaty zadłużenia w sprawie (...). Pismem z 28 kwietnia 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 660,91 złotych tytułem spłaty zadłużenia w sprawie (...).

Dowód:

- pismo z 26 lutego 2015 roku, k. 32;
- pismo z 28 kwietnia 2015 roku, k. 33;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało częściowo uzasadnione.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z powyższego wynika, że umowa ta jest obustronnie zobowiązująca. Z jednej strony nakłada na ubezpieczyciela obowiązek spełnienia określonego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, zaś z drugiej nakłada na ubezpieczającego obowiązek zapłacenia składki.

W takiej sytuacji powód winien był wykazać, że została zawarta umowa ubezpieczenia, która obowiązywała w okresie, z którym wiążą się dochodzone składki oraz nabycie tej wierzytelności.

W ocenie sądu powód okoliczności te wykazał częściowo. Z przedstawionej polisy nr (...) wynikało, że strony zawarły umowę ubezpieczenia jachtu A. o nr rej. (...) okresie od 8 lutego 2014 roku do 7 lutego 2015 roku. w ramach tej umowy pozwany zobowiązał się do zapłaty składki w wysokości 318 złotych w dwóch ratach w terminach wskazanych w polisie, w tym 191 złotych z terminie do 7 lutego 2014 roku oraz 127 złotych w terminie do 7 sierpnia 2014 roku. Polisę tę podpisał także pozwany, wobec czego zakresem swoich oświadczeń obejmował również zobowiązanie do uiszczenia składki ubezpieczeniowej. Z żadnego dowodu nie wynikało, by pozwany zapłacił drugą składkę. W ocenie sądu powód wykazał także zasadność roszczenia z tytułu skapitalizowanych odsetek od kwoty 127 złotych. Zważyć należało, że składka w wysokości 127 złotych winna była zostać zapłacona do 7 sierpnia 2014 roku. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Mając na uwadze to, że pozwany nie uiszczył drugiej raty składki w oznaczonym terminie, z dniem 8 sierpnia 2014 roku popadł w opóźnienie. Wysokość skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w okresie od 8 sierpnia 2014 roku do 26 lutego 2017 roku wyniosła 26,93 złotych.

W toku procesu powód domagał się także zasądzenia od pozwanego kwoty 628 złotych z tytułu składki z tytułu umowy ubezpieczenia stwierdzonego polisą nr (...) oraz 117,98 złotych. Na okoliczność tego zobowiązania przedstawił

wyłącznie pismo z 28 kwietnia 2015 roku. Zwrócić należy uwagę na to, że odnosiło się do sprawy (...), przy czym z żadnego dowodu nie wynikało, co to jest za sprawa. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność istnienia zobowiązania stwierdzonego polisą nr (...). W szczególności nie przedstawił umowy, polisy, ani jakiegokolwiek innego dowodu pozwalającego na ustalenia, że zobowiązanie pozwanej w ogóle zostało wykreowane, jak również wysokości takiego zobowiązania i jego wymagalności.

W toku procesu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. W ocenie sądu takie ustalenia mogły nastąpić wyłącznie w odniesieniu do zobowiązania z tytułu zapłaty składki ubezpieczeniowej wynikającej z umowy stwierdzonej polisą nr (...), bowiem drugie z dochodzonych roszczeń nie zostało w ogóle przez powoda wykazane. Zarzut przedawnienia roszczenia może zostać zaś podniesiony wyłącznie w odniesieniu do istniejących roszczeń. W odniesieniu do udowodnionego roszczenia pozwany nie wykazał jednak upływu terminu przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Odpowiednio zaś do treści art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Mając na uwadze to, że roszczenie powoda jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przeto przedawnia się ono z upływem 3 lat od daty wymagalności. Roszczenie to stało się wymagalne z dniem 7 sierpnia 2014 roku, a zatem przedawniałoby się z dniem 7 sierpnia 2017 roku. Niemniej jednak powód wytoczył o to roszczenie powództwo dnia 27 lutego 2017 roku, co na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. spowodowało przerwanie biegu terminu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd uznał, że zgłoszone przez powoda roszczenie zostało przez niego udowodnione co do kwoty 153,93 złotych. Na kwotę tę składały się następujące należności: 127 złotych tytułem należności wynikających z drugiej raty umowy ubezpieczenia stwierdzonej polisą nr (...) oraz 26,93 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie za okres do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa. W takim stanie rzeczy orzekł jak w pkt I sentencji. O roszczeniu odsetkowym za dalszy okres orzeczono na podstawie przywołanego wyżej art. 481 § 1 k.c.

W pozostałym zakresie żądanie nie podlegało uwzględnieniu, wobec czego sąd powództwo w tym zakresie oddalił, o czym orzekł jak w pkt II sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., przyjmując że powód wygrał proces w 17%. Na poniesione przez niego koszty składały się: opłata sądowa w wysokości 30 złotych oraz zastępstwo procesowe z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 287 złotych. Zważywszy na zakres wygranej przysługiwało mu żądanie zwrotu 17% tych kosztów, a zatem 53,89 złotych. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt III sentencji.